

άνεμοκυκλίζω (II) Ἀντικύθ. Κάρπ. Κρήτ. Χίος (Βέσ. Σιδηρ.) Σίφν. κ. ἄ. ἀνεμοτσουκλίζω Εῦβ. (Οξύλιθ.) ἀνημοντσ' κλῶ Λέσβ. Μέσ. ἀνεμοκυκλίζομαι Κύθν. — Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμος καὶ τοῦ φ. κυκλίζω.

Α) Ἐνεργ. 1) Πνέω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἔχω ἀστατον καὶ ἀκαθόριστον διεύθυνσιν Ἀντικύθ. Εῦβ. (Οξύλιθ.) Κάρπ. Κρήτ. κ. ἄ. : 'Ο τσαϊδὸς ἀνεμοτσουκλίζει' Οξύλιθ. β) Μεταφ. ἀναβράζω Χίος (Βέσ.) : Τὸ αἷμα μου ἀνεμοκυκλίζει. 2) Μετβ. παρασύρω, σκορπίζω Σίφν. Χίος (Σιδηρ.) : Σήμερα τὸ ἀνεμοκυκλίσαντα τὸ τουλούμα Σίφν. 'Ο ἄνεμος ἀνεμοκύκλισε τὰ σπαρτά Σιδηρ. 3) Σπαταλῶ Λέσβ.

Β) Μέσ. 1) Περιδινοῦμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, φέρομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὅπως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παρασυρόμενα ἐλαφρῷ ἀντικείμενα Κάρπ. — Λεξ. Πρω. 2) Γίνομαι ἀφαντος οἵονεὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παρασυρθείς, ἔξαφανίζομαι Κύθν. : Τὸ ἀνάθεμα ἔγινε; ἀνεμοκυκλίστης;

Μετοχ. ἀνεμοκυκλισμένος 1) 'Ο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου περιδινηθεὶς ἡ διαχωρισθεὶς Κάρπ. 2) Μεταφ. ὁ ἐν ἀστασίᾳ τῆς ζωῆς εὑρισκόμενος Λεξ. Δημητρ. : 'Ἄσμ.

Μὴ δοφαρή, μὲν καφερή καὶ ἀνεμοκυκλισμένη.

ἀνεμοκύκλισμα τό, (I) Νάξ. (Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ φ. ἀνεμοκυκλίζω (I).

Ἡ περιστροφὴ τῆς ἀνέμης καὶ ἡ ἐκτύλιξις τοῦ ἐπ' αὐτῆς νήματος: Θέλει καὶ τὸ φαδάκι ἀνεμοκύκλισμα καὶ πότε πᾶχομε χῆλες δουλειές! Εἴκολη δονλειὰ τὸ ἀνεμοκύκλισμα.

***ἀνεμοκύκλισμα** τό, (II) ἀνημοντσούκλισμα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ φ. ἀνεμοκυκλίζω (II).

Σπατάλη.

ἀνεμοκύκλιστος ἐπίθ. Νάξ. (Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνεμοκυκλιστὸς <ἀνεμοκυκλίζω (I). Περὶ τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου ίδ. ἀ- στερητ. 2α.

'Ο μὴ ἀνεμοκυλισμένος, ἥτοι ὁ μὴ ἐκτυλιχθεὶς ἐκ τῆς ἀνέμης, ἐπὶ νήματος: Ἀνεμοκύκλιστο τὸ χω ἀκόμα τὸ φάδι. Λύ' ἀρδάχτια χω ἀνεμοκύκλιστ' ἀκόμα.

ἀνεμοκυκλοπόδης ἐπίθ. Κρήτ. Ρόδ. κ. ἄ. — Λεξ. Πρω. ἀνεμοκυκλοπός Κάρπ. Τῆλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἀνεμοκυκλοπός καὶ πόδι.

'Ο ως ἀνεμος τρέχων, ταχύπονος: 'Ἄσμ.

Μαῦρε μου γοργογόρατε καὶ ἀνεμοκυκλοπόδη, ισως καὶ τὴ δεράσωμε ἐτούτη τῇ φουργούρα

Κρήτ. Συνών. ἀνεμόποδας, ἀνεμοπόδης.

ἀνεμοκυκλώνω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμος καὶ τοῦ φ. κυκλώνω.

Προξενῶ ως διὰ κυκλῶνος βιαίαν ταραχήν, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου: 'Ἄσμ.

'Οψὲς ἀργὰ ἐφύσησε βαρὺς βορεῖς καὶ νότος καὶ ἀνεμοκύκλωσε το ἀνέμον καὶ τὸ ήλιον: Οἱ χοχλιοὶ ἀπὸν ἔψησα σήμερα ησαντε ἀνεμολιαστοὶ καὶ εἰχανε ἔτα δαχτύλι ξύγγι.

ἀνεμολιθαρό τό, "Ηπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνεμος καὶ λιθός.

Μικρὸς λίθος λευκός καὶ λείος συγκρατούμενος ἐν ἀργυρῷ δακτυλίῳ, τὸν ὅποιον ἐπιθέτουν ἐπὶ ἀποστημάτων πρὸς θεραπείαν. Πρ. ἀνεμο-

***ἀνεμολίχνη**, ἀλιμονλίχνη Μακεδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνεμος καὶ λίχνη.

Τὸ κατὰ τὴν λίκμησιν τῶν σιτηρῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παρασυρόμενον λεπτὸν ἄχυρον: Λιάργυρος καὶ ἀλιμονλίχνη· τὰ γύν' τὰ καλά σ! (νὰ διασκορπισθῆ, νὰ καταστραφῆ ἡ περιουσία σου ως διασκορπίζεται ὁ ὑδράργυρος καὶ ἡ ἀνεμολίχνη! Αρά). Συνών. ἀνεμολίχνισμα.

ἀνεμολίχνισμα τό, Πελοπν. (Μεσσ. Τριφυλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνεμος καὶ λίχνισμα.

***Ἀνεμολίχνη**, ὁ ίδ.: Παροιμ. φρ. Ἀνεμομαζώματα ἀνεμολίχνισματα (ἡ κακῶς ἀποκτηθεῖσα περιουσία δὲν εἶναι μόνιμος). Πρ. ἀνεμομάδεμα.

ἀνεμολόγι τό, Παξ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-λόγι, περὶ ής ίδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247 κέξ.

I) Τὸ ἐπὶ τοῦ κύκλου τῆς ναυτικῆς πυξίδος ἀκτινωτὸν διάγραμμα ἐξ ὀκτὼ διαιρέσεων καὶ εἰκοσιτεσσάρων ὑποδιαιρέσεων, διὰ τοῦ δοποίου γινώσκεται ὁ πνέων ἀνεμος Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. II) Πληθ., ἐλαιόδενδρα μικροῦ λόγου ἄξια καὶ διεσπαρμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ Παξ.: 'Εχομε κάτι ἀνεμολόγια 'ς τὰ σπαρτερά. Πρ. ἀνεμο-

ἀνεμολόγιος ὁ, Ικαρ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μεσσ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀνεμολόγιος Θήρ. Κάρπ. Νάξ. (Απύρανθ.) ἀνεμολόγιος Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-λόγος, περὶ ής ίδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247 κέξ. Η λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ξυλίνη φάρδος κάθετος ἐπὶ τῆς στέγης οἰκοδομῆς φέροντα εἰς τὸ ἄκρον προσδεδεμένην δέσμην ξηρῶν χόρτων ἡ ἄλλο τι πρᾶγμα, ὅπερ δεικνύει τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου Κρήτ. Συνών. ἀνεμοδείχτης, ἀνεμοδούρα 1, ἀνεμοδούρι 1. β) Μεταφ. ἀνθρωπος ἀστάτου χαρακτῆρος Πελοπν. (Λακων.) 2) Τριγωνικὸν ίστιον τῆς πρόφρου πλοίου Κάρπ. Συνών. φλόκκος. 3) Τὸ σχοινίον μὲ τὸ δοποῖον δένουν τὰ ἀλωνίζοντα ζῶα καὶ τὸ δοποῖον προσδενόμενον διὰ τοῦ ἐτέρου ἄκρου εἰς τὸν στῦλον τὸν εὑρισκόμενον εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἀλωνίου της περιφορᾶς Πελοπν. (Λακων.) 4) Η κινητὴ ξυλίνη στεφάνη περὶ τὸν στῦλον εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἀλωνίου, εἰς τὴν όποιαν προσδένεται τὸ σχοινίον τῶν ἀλωνίζοντων ζῶων Πελοπν. (Βούρβουρ. Μεσσ.) 5) Οπή διανοιγομένη εἰς τὸν τοῖχον οἰκοδομῆς πρὸς εἴσοδον τοῦ ἀέρος ἡ ἔξοδον τοῦ καπνοῦ Θήρ. Ικαρ. Ρόδ. κ. ἄ.: 'Ανεμολός τοῦ καμιτροῦ - τοῦ φούρον Ρόδ. β) Ψύξις συνήθως ἐκ φεύγματος ἀέρος Ρόδ.: 'Εκατοες χαμαὶ καὶ θὰ πάρῃς ἀνεμολόγ. Συνών. κρυολόγημα. 6) Δευτέρα μικρὰ ὅπῃ εἰς δοχεῖον ἐπιτρέπουσα τὴν εἴσοδον τοῦ ἀέρος καὶ τὴν ἐκκένωσιν διὰ τῆς ἐτέρας ὅπῃς τοῦ περιεχομένου ὑγροῦ ἡ ὅπῃ εἰς δοχεῖον ἐπιτρέπουσα τὴν ἔξοδον τοῦ ἀέρος καὶ τὴν πλήρωσιν διὰ τοῦ κυρίου στῦλου Νάξ. (Απύρανθ.): Χωρὶς νὰ κάμετ' ἀνεμολό πολεμάτε ν' ἀδειάσετε τὸ δενεκέ! "Αμα δὲν ἔχῃ ἀνεμολό τὸ δοσονσκὶ δὲ δαίνει τὸ κρασὶ μέσα. 7) Ο λέγων λόγους ἀνοήτους, μωρολόγος Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀερολόγος.

ἀνεμολογῶ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμολόγος.

Λέγω λόγους ἀνοήτους. Συνών. ἀερολογῶ (I), ἀλληλογῶ 5, *ἀλλοσινιάζω, ἀνεμομιλῶ, παραλογιάζω.

ἀνεμομάδεμα τό, Σύμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνεμος καὶ *μάδεμα <μαδεύω <ομαδεύω.

ἀνεμομάζεμα

— 185 —

Κατὰ πληθ. μεταφ., τὰ διαβολικῶς ἡτοι ἀδίκως συναχθέντα κέρδη: Παροιμ. φρ. Ἀνεμομαδέματα καὶ ἀνεμοσκορπίσματα (τὰ ἀδίκως συναχθέντα κέρδη δὲν εἶναι σταθερά). Πβ. ἀδικομάζω μα, ἀνεμομάζεμα, ἀνεμομάζω μα, ἀνεμοσπόρισμα καὶ ἀνεμομάζω τος, ἀνεμοσώρευτος.

ἀνεμομάζεμα τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνεμος καὶ μάζεμα.

Ἀνεμομάδεμα, δὲ ίδ.: Παροιμ. φρ. Ἀνεμομαζέματα διαβολοσκορπίσματα.

ἀνεμομάζωμα τό, σύνηθ. ἀνιμουμάζουμα βόρ. Ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνεμος καὶ μάζωμα.

Ἀνεμομάδεμα, δὲ ίδ.: Παροιμ. φρ. Ἀνεμομαζώματα διαβολοσκορπίσματα.

ἀνεμομάζωτος ἐπίθ. Ἰόνιοι Νῆσ. ἀνεμομάζωτος Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμος καὶ τοῦ ἐπιθ. *μάζωτος <μάζων, παρ' δὲ καὶ μάζων.

Οὐ πὸ τοῦ διαβόλου συλλεγόμενος, ἐπὶ ἀδίκου κέρδους: Παροιμ. φρ. Ἀνεμομάζωτα διαβολοσκόρπιστα (τὰ ἀδίκως ἀποκτηθέντα κακῶς ἔξαφανέζονται). Συνών. ἀνεμοσώρευτος. Πβ. ἀδικομάζωτος, ἀνεμομάδεμα.

ἀνεμομασῶ ἀμάρτ. ἀνιμουμασῶ Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμος καὶ τοῦ ρ. μασῶ.

Κινῶ τὴν σιαγόνα οίονει μασῶν χωρὶς νὰ ἔχω τροφήν ἐντὸς τοῦ στόματος.

ἀνεμομιλῶ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμος καὶ τοῦ ρ. μιλῶ.

Ἀνεμολογῶ, δὲ ίδ.

ἀνεμομπούμπούλα ἡ, ΛΜαβῆ. Ἔργα 50

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμπονμπούλα (ἰδ. ἀναμπαμπούλα), εἰς δὲ ὑπεισῆλθεν ὡς α' συνθετ. ἀντὶ τῆς προθ. ἀνὰ τὸ οὐσ. ἀνεμος.

Ἀνεμοζάλη, θύελλα: Βγαίνοντα στριμμωχτὰ οὐρλιάζοντας τῆς ἀνεμομπονμπούλας τὰ ξωτικά. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀνεμικός Β1.

ἀνεμομύλι τό, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμόμυλος.

Ἀνεμόμυλος, δὲ ίδ.: Ἄσμ.

Ἀπάνω ποὺ τοὶς πλάτες τον τοὶ ἀνεμομύλα 'λέθαν κι ἀπάνω 'ς τοὶς κουτάλες τον τοὶ ἀντρόννα κοιμοῦτο (ἐνν. τοῦ Διγενῆ). Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνεμομύλα καὶ ὡς τοπων. Χίος (Καρδάμ.).

ἀνεμόμυλος ὁ, κοιν. ἀνιμόμυλος βόρ. Ἰδιώμ. ἀνιμόδηλος Μακεδ.(Χαλκιδ.) κ.ά. ἀνεμόμυλας Πελοπν.(Λακων. Μάν.) ἀνεμόμυλε Τσακων. ἀνιμόμυλο Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνεμος καὶ μύλος.

Μύλος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενος: Φρ. Γυρίζει ἡ εἶναι σὰν τὸν ἀνεμόμυλο (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀστάτου χαρακτήρος). Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ.

*ἀνεμονεραΐδα ἡ, ἀνεμοραΐδα Νάξ. (Άπυρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνεμος καὶ νεραΐδα. Εἰς τὸ ἀνεμοραΐδα ἔξεπεσε τὸ νεραΐδα.

Νεράιδα (διὰ τὴν σημ. τοῦ α' συνθετ. ἀνεμος ίδ. ἀνεμικός Β1 καὶ 1 β-γ): Μὴ δάσ νὰ περνᾶς τὴν νύχτα 'ς τοὶ φυάκουδοι, ἵα θὰ σὲ πάρουν οἱ ἀνεμοραΐδες.

ἀνεμονέρι τό, ἀμάρτ. ἀνιμουνέρο Μακεδ. (Γρεβεν. Μάγ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνεμος καὶ νερού.

ἀνεμοπέτακας

Ταματικὴ πηγὴ θεραπεύουσα νοσήματα προερχόμενα ἐξ ἐπηρείας δαιμονίων ἀνεμικῶν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.

ἀνεμοξούρι τό, Πελοπν. (Μαντίν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνεμος καὶ ξούρος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πρ. καλὸς καιρὸς - καλοκαίρι κττ.

Σφοδρὸς ἀνεμος, τυφών, ἀνεμοστρόβιλος: Ἡταν ἔνα ἀνεμοξούρι ποῦ συνέπαιρνε κοντὰ ξύλα, πέτρες, λατούφια, διπλάνταγε μπροστά του καὶ τὰ σήκωνε ψηλὰ σὰν ἀλετροπόδες (ἐκ παραδ.) Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀνεμικός Β1.

ἀνεμοξουριὰ ἡ, Ἡπ. Πελοπν. (Άρκαδ. Μαντίν.)

—Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμοξούρι.

1) Δριμὺς, παγερὸς ἀνεμος Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀνεμοξούρι, δὲ ίδ., Ἡπ. Πελοπν. (Άρκαδ. Μαντίν.) —Λεξ. Βλαστ.: Ἐκεῖ ποῦ πέρναγε ἀπὸ τὸ κομμένο νερὸ τὸν πλακώνει τὴν ἀνεμοξουριὰ, Θὲ μεγαλοδύναμε! (ἐκ παραδ.) Μαντίν. "Οταν σηκώνωνται ἀνεμοξουριὰς ἀρπάζουν διπλάζουν διπλάζουν μπροστά τους (ἐκ παραδ.) αὐτόθ. Στὴν ἀνεμοξουριὰ μέσα βρίσκονται νεράδες καὶ τρέχουν καὶ χορεύουν (ἐκ παραδ.) Άρκαδ. || Φρ. Ἐφυγε σὰν ἀνεμοξουριὰ (τάχιστα) Ἡπ. "Εγινε ἀνεμοξουριὰ (ἔγινεν ἄφαντος) Μαντίν.

ἀνεμόξυλο τό, Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνέμη καὶ ξύλο.

1) Ράρδος κάθετος στηριζομένη ἐπὶ βάσεως, περὶ τὴν ὅποιαν ὡς περὶ ἄξονα στρέφεται ἡ ἀνέμη Πελοπν. (Μεσσ.) Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀνεμόκορμος. 2) Πληθ. ἀνεμόξυλα, τὰ ξύλα ἐκ τῶν ὅποιων σύγκειται ἡ ἀνέμη Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.)

ἀνεμοπάλονυκο τό, ίδ. ἀνεμο- 2.

*ἀνεμοπαρμένος ἐπίθ. ἀνιμουπαρμένους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρεμος καὶ τοῦ παρμένος μετοχ. τοῦ παρίσνω.

Ο παθῶν ἐλαφρὰν ἡμιπληγίαν. Συνών. *ἀρεμοςογιένος.

ἀνεμοπάτης ἐπίθ. ὁ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμος καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

Οίονει ὁ πατῶν τὸν ἀνεμον, ὁ τρέχων μετέωρος καὶ διῇ ταχύπονος: Ἄσμ.

Ποιὸς θέλει μαῦρον ἄλλος, μαῦρον καὶ ἀνεμοπάτη; Συνών. ἀνάφτερος, ἀνεμοκυλοπόδης, ἀνεμοπέτακας, ἀνεμοπετάχτης, ἀνεμοπόδαρος, ἀνεμόποδας, ἀνεμοπόδης, ἀνεμοσουριὰς μένος (ίδ. *ἀνεμοσουριάζω). Πρ. ἀνεμοπονλίτισι.

ἀνεμόπαχνη ἡ, Αθῆν. ἀνεμόπαχνο τό, ΝΠολίτ.

Ἐκλογ. 177 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνεμος καὶ πάχνη.

Φάτνη ἵππου κατασκευαζομένη ὑψηλά, εἰς τὸ ὑψος τοῦ στήθους του ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Γυρεύει βόιδα τοῦ ζυγοῦ, φοράδα τῆς καβάλλας, γυρεύει καὶ ἀνεμόπαχνο νὰ τρώῃ ἡ φοράδα μέσα ΝΠολίτ. ἔνθ' ἀν.

ἀνεμοπερατῶ Ήπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμος καὶ περατῶ.

Βαδίζω ταχέως ὡς ἀνεμος: Ἄσμ.

Τρία ἄλογα ἔχω ἐγώ, τὸ ποιὸ σ' ἀρέσει πάρε, θέλεις τὸ γρίβα πάρε τον, θέλεις τὸ μαῦρο πάρε, θέλεις τ' Ἀράπη τ' ἄλογο π' ἀνεμοπερατάει.

ἀνεμοπέτακας ἐπίθ. Ανδρ.

*ἀνεμοπέτης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ακας.

